

(927), побърза да спрѣ мырныѣ договоры, и Романъ са заготовилъ виче да постели (да ствърне) на сына (Петра) за сичкыѣ пагубы на имперіята отъ бра-нолюбивыя баща (27).

Отъ четириата сынове Симеоновы, Петръ го наслѣдилъ (927—967), при когото църството паднахъ подъ власть русска за нѣколко време (до 971 или 72). А злата *орисница* на сыноветѣ Петровы, Бориса II и Романа, и особенно намѣсата на русскыя князь Святослава, направихъ Българія область на вѣсточната Римска Имперія по-напредъ за 5, а сѣтнѣ за 165 години, които бѣхъ най-усилны и съ-щителны за воинственныя, но младъ още христіан-скый народъ.

Отъ таквози едно положеніе работыѣ разби-раса какъвъ е былъ и сичкыйтъ народенъ животъ на Българыѣ въ този и слѣдующія періодъ. Безпрес-танныѣ боѣве (969—1019) естествено не можахъ да иматъ добры сѣтнины за народа: тѣ побъркахъ както нравственныѣ понятія, тѣй и редътъ на общественныя животъ на Българыѣ. А коренътъ на злиныѣ, които докарахъ работыѣ въ Българія до таквози едно положеніе, бѣше туй че народътъ преди да са лиши съвършенно отъ политическа са-мостоятелность, изгуби черковната си независимость, която бѣше ѱ придобылъ Симеонъ Великий: защото скоро подиръ завоеваніето на Българія отъ Цемис-хія, българскыйтъ патріархъ *Даміанъ* бѣше сваленъ и подчиненъ на Цариградскыя. —

Тукъ ный ще дадемъ имената на царьетѣ, които владѣхъ и управяхъ Българія прѣзъ този періодъ (843—1019) дордъ я подчинихъ на върлыѣ си не-пріатели — Византійцыѣ. Редътъ на числото имъ

(27) Вѣкъ бѣлг. царя Симеона, стр. 52 и 53.